

daar het kippenei sneller uitbroeit dan het eendenei, was het kuikentje 't eerst op de wereld gekomen.

Moeder moest er hartelijk om lachen en de kinderen klaptten juichend in hun handjes. En spoedig liet men de hen, die woedend-klokkend rond het hok liep, op haar nest terugkeeren, en stak men 't tjilpend kuiken onder haar veëren, opdat zij het er warm zou houden.

Acht dagen verliepen opnieuw, in een schier angstige verwachting van geheel het huisgezin. Het kuikentje groeide op dat het een echt genoeg was, maar zouden de eendjes er dan hoegenaamd niet komen? De kinderen werden er treurig om; elken morgen, met den dageraad, snelden zij met vernieuwde, steeds teleurgestelde hoop naar 't hokje; elken middag, als zij terugkwamen van hun bedeltochten in het dorp, was hunne eerste vraag tot moeder: „nog geen eendjes?” En als moeder telkens ontkennend „neen” antwoordde, waren zij bijna op 't punt te schreien. Eens toe Fonske ernstig zei dat het voor hen allen een groot ongeluk zou zijn indien er geene eendjes tot stand kwamen, begonnen Guustje en Emeranske werkelijk te schreien, terwijl dat blond krulleskopje van een Liesje, nog te jong om te begrijpen, hen heel serieus met de schuldellooze blauwe oogjes aanstaarde, de handjes roerloos gevouwen.

Eindelijk zou het er toch van komen! Op een morgen, net zooals het gebeurd was met het kuikentje, hoorde moeder, zoodra zij 't deurtje opende, een welbekend getjilp in 't hokje. En alvorens ze zelfs in 't achterhoekje was, vloog de hen van haar nest op, schudde haar pluimen dat het stof er afwaaide, en snelde klokkend, met sleepende vlerken naar de deur, gevolgd van haar kuiken en van één enkel, nog gansch gele eendje, dat haar waggelend en wanhopig tjilpend achterna liep.

Verbaasd versperde moeder de klokken den weg, greep haar vast ondanks de vleugelslagen en het razend gepik, zette haar weder op de eieren, met het eendje onder haar. Als verdwaasd, met ronde, verwilderde oogen, bleef het beest er enkele oogenblikken roerloos zitten, maar eensklaps vloog het met een krijschenden gil weder op, en zóó geweldig, dat het een der eieren verbrijzelde.

Een walgelijke stank vervulde heel het zwingelkot: het ei was bedorven.

Op het geluid waren de kinderen aangesneld. Moeder beval hun de hen die volstrekt met hare kleinen buiten wilde, te bewaken, en naderde 't verlaten nest. Het hoofd afgewend raapte zij het gebroken ei op, en ging het op den mesthoop gooien. Toen kwam zij in 't hokje terug, nam één voor één de overblijvende eieren uit het nest, woog ze even in haar hand, hield ze omhoog, naar 't daglicht.

Met een stokje brak zij voorzichtig een der schalen. Pouah!... De hand vóór den mond en 't water in de oogen, liep zij buiten. Het ei was ook bedorven, net als dat welk de hen zelve gebroken had.

De kinderen stonden verslagen.